

научни изследвания върху ромския език. И оказва се, че имаме още цяла редица хубави спомени – не забравям как поведе в една пролет своите студенти към моста над Янтра – бяха изплели венци, за да ги хвърлят в реката в памет на избитите през последната война над 500 хиляди роми. Не съм забравила и необикновено красивото абсолвентско тържество на първия му випуск в Търновския университет, или оная тревожна нощ, когато заедно със студентите си чакаше ред пред болницата – да даде кръв, да помогне на тежко ранено момче...

Надявам се, че юбилеят е още един повод да поговорим, вече най-конкретно, за усилията да бъдат приобщавани младите роми към училището, да се открие ролята на помощник-учителите, да бъдат убедени и майки и бащи, и баби и дядовци, често и други корави глави, че това е пътят за младите, ако искат да влязат в живота със самочувствие, да бъдат граждани на България, на Европа. И за да не остане това само красиво пожелание, най-убедителен е личният пример, бащинската грижа на един учител мисионер, а и куражът да устоиш на злите думи, на отрицанието, на злобата, на лицемерието и равнодушието. За това си струва да огледаме тези петдесет години, през които едно будно момче от махалата в Провадия става отличен ученик, студент в Шуменския, после в Софийския университет, специализант в Стокхолмския университет, аспирант в Холандия, стипендиант в Америка, работил в Унгария, преподавал в САЩ, Словакия, а сега в Германия.

Е, няма да забравим, надявам се, и други бурни паралелни събития – в най-личен план, защото горещата кръв на Христо нямаше как да не доведе до една, до втора и до трета сватба, да отгледа син-левент и както е вече дядо на две внучета, да се окаже пак млад баща. Та предлагам да направим едно пространно интервю, един разговор, в който той би бил безпощадно искрен пред себе си, пред читателите си – черно на бяло. Ще прибавим мнения, впечатления, оценки и пожелания на многобройните му приятели и колеги, на български учени, на професори от цял свят, а и на опоненти и критикари. Ще караме по хронология – от лятото на 1962 година от ба щината към маж - лата на Провадия, през университетите на Шумен, София, Стокхолм, Амстердам, Будапеща, Сан Франциско, Велико Търново Бостън в гр Нитра, в Словакия – и до наши дни, в университета в Берлин. И за да не доскучее като всяка биографична книга, ще искам Христо да анализира факти и събития, да бъде искрен в обясненията си защо е недолюбван понякога и сред академичните среди, и сред своите, защо вли-